

കാഫിറിനെതിരെ കാഫിറിനെ
സഹായിക്കുന്നതും

കാഫിറിനോടൊപ്പം നിന്ന്
കാഫിറിനോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതും

ഇസ്ലാമിക വിധി

فك الله اسره اوكيം ഹസൻ

കാഫിറിനെതിരെ കാഫിറിനെ
സഹായിക്കുന്നതിന്റെയും
കാഫിറിനോടൊപ്പം നിന്ന്
കാഫിറിനോട് യുദ്ധം
ചെയ്യുന്നതിന്റെയും

ഇസ്ലാമിക വിധി

فك الله أسره اركبى اركبى

നിറയാർദ്രനും ദയാലുവുമായ
അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ.

ഉലകങ്ങൾക്കുടയോനായ അല്ലാഹുവിനാണ്
സ്തുതികളുഖിലവും.

നിറയാർദ്രൻ ദയാലു.

മുല്യവിധിനാളിനധിപതി.

ഞങ്ങൾ നിനക്കു മാത്രം വഴിപ്പെടുന്നു,

ഞങ്ങൾ നിന്നോട് മാത്രം തുണയിരക്കുന്നു.

നേർപാതയിലേക്ക് നീ ഞങ്ങളെ
നയിക്കേണമേ

നീ പ്രസാദിച്ചവരുടെ പാത

നീ ദ്വേഷിച്ചവരുടെയല്ല,
ഭംഗ മാർഗികളുടേതുമല്ല

മുസ്ലിംകളുടെ പ്രയോജനത്തിനു വേണ്ടി കാഫിറിനെതിരെ മറ്റൊരു കാഫിറിനെ സഹായിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് പൂർവ്വസൂരികൾ ധാരാളം എഴുതുകയും കൃത്യമായി വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് നാമോർക്കണം. ഇമാം ഹയ്ദമി തന്റെ 'അൽ ഫതാവ അൽ ഹദീസിയ്യ അൽ കുബ്റ'യിൽ ഇമാം ശാഫിഹുയേയും മറ്റുപണ്ഡിതരെയും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് വിശദമായിത്തന്നെ അക്കാര്യം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് ഫിഖ്ഹിൽ ഒരു വലിയ ചർച്ച വിഷയം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിം കാഫിറായിരിക്കുകയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉലമ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലാണെങ്കിലും വിശദാംശങ്ങൾ അവർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ, ചില വിദ്വേഷ കക്ഷികളിൽ പെട്ടവർ മുസ്ലിമിനെതിരെ കാഫിറിനെ സഹായിക്കാനുള്ള അനുമതിയായി ഇതിനെ കണ്ടു. അഫ്ഗാനിസ്താനിലെ ഇസ്ലാമിക് എമിറേറ്റ്സിനെ (ഇമാറതുൽ ഇസ്ലാമിയ്യ) തിരെയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്കക്കൊപ്പം നിന്ന് പോരാടാൻ അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിലെ മുസ്ലിംൾക്ക് അനുവാദം നൽകിയ ചില പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. നിസ്സംശയം, അത് കുഫ്റാണ്. കാരണം, പിന്തുണയിൽ പ്രഥമമായി തന്നെ കുറും വലാളമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനോടും അവന്റെ റസൂലിനോടും വിശ്വാസികളോടും മാത്രമായിരിക്കണം കൂറ് എന്നത് ഇസ്ലാമിലെ സ്ഥിരപ്പെട്ട വിധിയാണ്.

തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് സമകാലിക പണ്ഡിതന്മാരും വേണ്ടുവോളം പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രാചീനരും അർവാചീനരുമായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്ധരണികളും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് നാം ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. വിഷയത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും നാം ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അനുവദനീയ വശങ്ങളും, നിരോധിത മേഖലകളും നാം സ്പർശിക്കുന്നുണ്ട്. അത് കുഹ്റിലേക്ക് വഴുതി വീഴുന്നതും, നിയന്ത്രണം വിട്ട് നിപതിക്കുന്നതും എവിടെയാണെന്നും എങ്ങനെയാണെന്നും നാം പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊരു അതിരടയാളമായി മലയാളി വിശ്വാസികൾ തിരിച്ചറിയാനും, ഗുണകരമായത് അനുവർത്തിക്കുവാനും, ദോഷകരമായതിൽ സൂക്ഷ്മത പുലർത്തുവാനും കൂടിയാണ് ഈ രിസാല തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിന്റെ സഹായികളായി വർത്തിക്കുന്ന, അതൊരു ആഗ്രഹവും ആശയവുമായി കൊണ്ടുനടക്കുന്ന മുസ്ലിഹായ ഓരോ വിശ്വാസിക്കും വേണ്ടിയാണ് ഇതിന്റെ രചന. ഇതിലെ ഓരോ നന്മയും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് മാത്രമാണ്. ഈ ശ്രമം ഒരു സൂക്ഷ്മമായി രേഖപ്പെടുത്തണമേയെന്നും, ദീനിന് ഗുണകരമായി തീർക്കണമേയെന്നും, പ്രതിഫലമായി സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ഉന്നത പദവിയും, അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയും ദർശനവും കൊണ്ടനുഗ്രഹിക്കണമേയെന്നും സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

- അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ

04 റബീഉൽ അവ്വൽ 1447 / 27 ആഗസ്റ്റ് 2025, ബുധനാഴ്ച

അടിസ്ഥാന പാഠം

കാഫിറിൽ നിന്ന് സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതും, കാഫിറിനെ പിന്തുണക്കുന്നതും രണ്ടും രണ്ടാണ്. പക്ഷേ, പലർക്കും ഇവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

മുജാഹിദീൻ സംഘം തങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന്റെ സുരക്ഷയും നന്മയും ഗുണവും ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് കാഫിറിൽ നിന്ന് സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നത് കുഫ്റല്ല. കാഫിറുകളിൽ നിന്ന് സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതും, പിന്തുണ വാങ്ങുന്നതും കുഫ്റിനുള്ള കീഴൊതുക്കവുമല്ല. സാമ്പത്തിക സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതും ആയുധങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതും കുഫ്റിനുള്ള അടിമപ്പെടലുമല്ല.

എന്നാൽ, ഒരു കാഫിറിനെ പിന്തുണക്കുന്നതും സഹായിക്കുന്നതും അവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തലാണ്. ഇനി, മുസ്ലിമിനെതിരെയെയാണ് കാഫിറിനെ സഹായിക്കുന്നതും പിന്തുണക്കുന്നതുമെങ്കിൽ അത് അതീവ ഗൗരവമുള്ള വിഷയവുമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയെയും സംഘടനെയും അത് ദീനിൽ നിന്ന് പുറംതള്ളുന്ന കുഫ്റുമാണ്.

കാരണം, കാഫിറിനുള്ള വിധേയത്വവും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയും വിശ്വാസിയെ ഇസ്‌ലാമിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കും. അങ്ങനെ വിധേയത്വവും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയും പുലർത്തുന്നവർക്ക് സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്താനാവുകയില്ല. അവർക്ക് തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരവുമില്ല. അവരാണെങ്കിൽ മുകളിൽ നിന്നുള്ള കൽപനകൾ സ്വീകരിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ്. അതാണെങ്കിൽ ഭരണകൂടത്തെ പിന്തുണക്കലുമാണ്.

എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും കാഫിർ ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നോ, സംഘങ്ങളിൽ നിന്നോ പിന്തുണ സ്വീകരിക്കൽ അവർക്കുള്ള വിധേയത്വമേയല്ല. പിന്തുണ സ്വീകരിക്കുന്നതും, പിന്തുണയോട് കൂടിയുള്ള വിധേയത്വവും രണ്ടും രണ്ടാണ്. ഈ വ്യത്യാസം നാം കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.

മുർതദായ ഭരണകൂടങ്ങളെയും, അസ്വീലിയായ കാഫിർ സർക്കാരുകളെയും പിന്തുണക്കുകയും, 'കുഹ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ പിന്തുണക്കുക' കയും വഴി ആ സർക്കാരുകളുടെ ഏജൻ്റ് (عميل) ആയിത്തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതാണെങ്കിൽ കുഹ്റുമാണ്.

'കുഹ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ പിന്തുണക്കുക'യെന്നത് വളരെ കൃത്യമായി തന്നെ നാം മനസ്സിലാക്കണം. അതായത് കുഹ്റുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഇതിലുൾപ്പെടുകയില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ പിന്തുണയ്ക്കുന്നത് കുഹ്റാവുകയുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്,

കാഫിറിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി കുഹ്‌റിന്റെ സൈന്യത്തിൽ ചേരുന്നത് കുഹ്‌റല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന മുസ്‌ലിം കാഫിറായിരിക്കുകയില്ല. ഈജിപ്തിന്റെ സൈന്യത്തിൽ കയറിക്കൂടുകയും, പടിപടിയായി അതിന്റെ ഉന്നത പദവികളിൽ എത്തിച്ചേരുകയും, ഉചിതമായ സമയത്ത് പ്രസിഡന്റ് അൻവർ സാദതിനെ വധിക്കുകയും ചെയ്ത ഖാലിദ് ഇസ്‌ലാംബുലിയുടെ രീതി ഉദാഹരണം. ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ അത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ കാര്യങ്ങളുടെ വ്യക്തത വരുത്തിക്കൊണ്ട് ശയ്ഖ് അത്രിയതുല്ലാഹ് അല്ലിബ്ബി പറയുന്നു, "സൈന്യത്തിൽ ചേരുന്ന എല്ലാവരേയും കാഫിറാക്കാമോ എന്നാണ് ചോദ്യമെങ്കിൽ, സമാധാനത്തിന്റെയും സൗഖ്യത്തിന്റെയും സമയത്താണെങ്കിൽ പാടില്ലെന്ന് ഞാൻ പറയും. എന്നാൽ നാം ഒരു മുർതദ് രാഷ്ട്രവുമായി യുദ്ധത്തിലാണെങ്കിൽ അവരുടെ സൈന്യവുമായി നാം യുദ്ധം ചെയ്യും. അവർ മുർതദുകളും അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമം സ്വയമേവ വർജ്ജിച്ചവരുമാണ്".

ഈ വിഷയത്തിൽ പൂർവസൂരികൾ യഥേഷ്ടം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഫത്വകളും ധാരാളമുണ്ട്. ആധുനിക കാലത്തെ ജിഹാദി ഉലമയും ഇക്കാര്യത്തിൽ അതിസൂക്ഷ്മമായി കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിലെ തീവ്ര നിലപാടുകാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവർ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

അതീവ സൂക്ഷ്മതയോടെയും ഗൗരവത്തോടെയും മാത്രം സമീപിക്കേണ്ട വിഷയമാണിത്.

സ്വരക്ഷക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി മുശ്രികുകൾക്കൊപ്പം ചേർന്ന് മുശ്രികുകളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്

ഈ വിഷയത്തിന്റെ ഇസ്ലാമിക മാനത്തെ കുറിച്ച് പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാർ ധാരാളം ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ രചനകളിലും ഫത്വകളിലും ഇതേകുറിച്ച് യഥേഷ്ടം കാണാം.

ഇമാം ശാഫിഈ പറയുന്നു, "മുസ്ലിംകളിലെ ഒരു വിഭാഗം മുശ്രികുകളാൽ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെടുകയും, തടവിലായിരിക്കെ തങ്ങളെ പോലുള്ള മുശ്രികുകളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മുശ്രികുകൾ ആ തടവുകാരായ മുസ്ലിംകളുടെ സഹായം തേടുകയും ചെയ്താൽ, അവർക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മുസ്ലിംകൾക്കനുവാദമുണ്ട്. സുബയ്റും കൂട്ടുകാരും ഹബ്ശയിൽ വെച്ച് മുശ്രികുകൾക്കൊപ്പം നിന്ന് മുശ്രികുകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്തതാണ് തെളിവ്" (കിതാബുൽ ഉമ്മ് : 4 / 241).

അബൂ ദാവൂദിന്റെ 'മസാഇൽ ഇമാം അഹ്മദ്'(248, 249) ൽ ഇങ്ങനെ കാണാം:

"ഞാൻ ഇമാം അഹ്മദിനോട് ചോദിച്ചു, "ഏതെങ്കിലും ശത്രു, ക്രിസ്ത്യൻ ജനതക്കെതിരെ വരികയും അവിടുത്തെ രാജാവ് തങ്ങളുടെ തടവിലുള്ള മുസ്ലിംകളായ തടവുകാരോട്, 'നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ

നിങ്ങൾക്കിന്നിന്നത് തരാം' എന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്തു ചെയ്യണം?"

ഇമാം അഹ്മദ് പറഞ്ഞു, "നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാമെന്ന് അയാൾ പറയുകയാണെങ്കിൽ അതിലൊരു കുറ്റവുമില്ല"

ഞാൻ ചോദിച്ചു, "നിങ്ങൾക്ക് നല്ലത് ചെയ്യാമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അയാൾക്ക് വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാമോ?"

ഇമാം അഹ്മദ് പറഞ്ഞു, "പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞത് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നാണ്. അതിനാൽ എനിക്ക് അറിയില്ല"

'എനിക്കറിയില്ല' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ആ വിഷയം സംബന്ധിച്ച ഗുണദോഷങ്ങളുടെ സംഘട്ടനത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. ഇവിഷയത്തിലെ വിധി കൃത്യവും വ്യക്തവുമാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും കൃത്യമായി വിലയിരുത്തിയ ശേഷം മാത്രമായിരിക്കണം തീരുമാനം.

ജയിൽ മോചനം ഉറപ്പാക്കുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടാണ് കാഫിറുകളോടൊപ്പം നിന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഇമാം അഹ്മദ് അനുവാദനം നൽകിയത്. കാരണം, മുസ്ലിമായ വ്യക്തിയുടെ മോചനം സാധ്യമാകുന്നുവെന്ന ഗുണമതിലുണ്ട്. എന്നാൽ

രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാതിരുന്നത് ഭൗതിക നേട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ് ലക്ഷ്യമെന്നതിനാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിന് ഗുണകരമാവുമെങ്കിൽ, കുഫ്ഫാറിന് നാശം വിതക്കാനുമാവുമെങ്കിൽ അതും അനുവദനീയമാണ് എന്ന് ഉലമ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുഹമ്മദ് അൽ ഹസൻ 'ശറഹുസ്സയ്ർ 4 / 1515' ൽ ഈ വിഷയം വിശദമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വധിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഭീഷണിയുള്ള മുസ്ലിം തടവുകാർക്ക് തങ്ങളുടെ മോചനാർത്ഥം മുശ്റികുകൾക്കൊപ്പം നിന്ന് മുശ്റികുകളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാം. കാരണം, യുദ്ധത്തിൽ വിജയിച്ചാൽ അവരുടെ മോചനം സാധ്യമാകും. എന്നാൽ, മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം പാടില്ല. യുദ്ധാനന്തരം മോചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ അവരോടൊപ്പം നിന്ന് നിങ്ങൾ മറ്റൊരു ദാറുൽ ഹർബിനോട് യുദ്ധം ചെയ്യുക.

സറഖ്സി എന്ന പേരിൽ വിശ്രുതനായ മുഹമ്മദ് ബിൻ അഫദ് ബിൻ അബീ സഹ്ൽ അബൂബകർ അസ്സറഖ്സി പറയുന്നു, "ദാറുൽ ഹർബിൽ അഭയം തേടിയ ഒരു മുസ്ലിം, ആ ദാറുൽ ഹർബിനെ ആക്രമിച്ച മറ്റൊരു ദാറുൽ ഹർബുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കിട്ടിയ അവസരമെന്ന് നിനച്ച് യുദ്ധം ചെയ്യരുത്. കാരണം, അതുവഴി അയാളെക്കുറിച്ച രഹസ്യങ്ങൾ പരസ്യമായി തീർന്നേക്കാം". താൻ അഭയം തേടിയ ദാറുൽ ഹർബിൽ വെച്ച് മറ്റൊരു കൂട്ടരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ നിന്നാൽ സ്വന്തത്തെ കുറിച്ച വിവരങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും താൻ നിൽക്കുന്ന ദാറുൽ ഹർബിലും പരസ്യമായി തീർന്നേക്കുമെന്നതിനാലാണ് ഇമാം സറഖ്സി

അങ്ങനെയൊരു നീക്കം അനുവദനീയമല്ലെന്ന് പറഞ്ഞത്. അതേപോലെ ശിർകിന്റെ വചനം ഉയർത്താനാണെങ്കിലും അതനുവദനീയമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വജീവൻ ഭീഷണിയുണ്ടെങ്കിൽ അക്കാരുത്തിൽ ഇളവുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. (അൽ മബ്സൂത്ത് 10 / 98). കാരണം, അത് ശിർകിന്റെ വചനം ഉയർത്താനല്ല, മറിച്ച് സ്വന്തം സ്വരക്ഷക്ക് വേണ്ടി മാത്രമുള്ളതായിരിക്കും. ജഅ്ഫർ ബിൻ അബീ ത്വാലിബ് അബ്സീനിയയിൽ വെച്ച് നജ്ജാശിയെ ആക്രമിച്ചവർക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്തതാണ് അവർ തെളിവാക്കുന്നത്.

ഇമാം ജസ്വാസ് അൽ ഹനഫി എന്ന പേരിൽ വിശ്രുതനായ അബൂബകർ അഹ്മദ് ബിൻ അലി അർറാസി അൽ ജസ്വാസ് തന്റെ 'മുഖ്തസ്വർ ഇഖ്തിലാഫിൽ ഫുഖ്ഹ ലിത്വഹ്ഹാവി 3 /454' ൽ പറയുന്നു, "അഭയാർഥികളായ മുസ്ലിംകൾ മുശ്രികുകളുടെ പക്ഷം ചേർന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനെ കുറിച്ച് ചോദിക്കുന്നു. മുശ്രികുകൾക്ക് മേധാവിത്വം കിട്ടാവുന്ന സ്ഥലത്ത് അവർക്കൊപ്പം നിന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യരുതെന്നാണ് മാലികികളുടെ അഭിപ്രായം. സുഹ്യാൻ അഥ്മൗരി പറയുന്നത് അവർക്കൊപ്പം യുദ്ധം ചെയ്യാമെന്നാണ്. ഇമാം അവ്സാഇ പറയുന്നത് വിജയിച്ചാൽ തങ്ങളെ ദാറുൽ ഇസ്ലാമിലേക്ക് പോകാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന ഉപാധിയോട് കൂടിയല്ലാതെ അവർ യുദ്ധം ചെയ്യരുതെന്നാണ്".

ശാഫിഇ പണ്ഡിതനായ ശിഹാബുദ്ദീൻ അബൂൽ അബ്ബാസ് ഇബ്നു ഹജർ അൽ ഹയ്ഥമി അൽ മക്കിയോട് മലബാറിലേക്ക് പോലെ ദാറുൽ ഹർബിലെ ഇരുകൂട്ടർ

പരസ്പരം യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പക്ഷം പിടിക്കുന്നതിന്റെ ഇസ്‌ലാമിക വശത്തെ കുറിച്ചും, അത്തരം യുദ്ധങ്ങളിൽ കൊല്ലപ്പെടുന്നവരുടെ ഇസ്‌ലാമിക വിധിയെ കുറിച്ചും ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അതേപോലെ യുദ്ധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാവേണ്ടതായ നിർബന്ധ സാഹചര്യമില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതിൽ പങ്കുചേരുന്നതും, തുടർന്ന് കാഫിറിനെ വധിക്കുന്നതും പുണ്യകരമാണോയെന്നും, കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ അതിന്റെ വിധി എന്താണെന്നും മറ്റും ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അത്തരം രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ മുസ്‌ലിംകളോട് യുദ്ധത്തിൽ സഹായം തേടുമ്പോൾ അവരെ സഹായിച്ചു കൊണ്ട് അവർക്കൊപ്പം നിന്ന് മുശ്‌രികളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന്റെ വിധിയെ കുറിച്ചും ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ 'അൽ ഫതാവ അൽ ഫിഖ്‌ഹിയ്യ അൽ കുബ്‌റ 2 / 25' ൽ അതിന്റെ വിശദമായ മറുപടി നൽകുന്നുണ്ട്.

ഇബ്നു ഹജർ അൽ ഹയ്‌ഥമി അൽമക്കി ഒരു ശാഫിഇയ്യ കർമ്മശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനും ഗ്രന്ഥകാരനുമാണ്. ഹിജ്റ വർഷം 909 റജബ് മാസം ഈജിപ്തിലെ അബൂഹയ്‌ഥം എന്ന പ്രദേശത്ത് ജനിച്ച അദ്ദേഹം ഈജിപ്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ജാമിഅ അൽ അസ്‌ഹറിൽ പഠിക്കുകയും ഖുർആൻ മനപ്പാഠമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇരുപത് വയസ്സ് തികയും മുമ്പ് തന്നെ മശാഇഖ് അദ്ദേഹത്തിന് ഫത്വ നൽകാനുള്ള അനുവാദം നൽകി. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം, ഹദീസുകൾ, തർക്കശാസ്ത്രം, കർമ്മശാസ്ത്രം, ഫറാഇദ്, ഗണിതം, സ്വൂഫിസം എന്നിവയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി.

1533 ൽ രണ്ടാം തവണ മക്കയിലേക്ക് പോയ അദ്ദേഹം അവിടെ സ്ഥിര താമസമാക്കി. ഗ്രന്ഥരചന, അധ്യാപനം, ഫത്വ എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. ശാഫിഇ കർമശാസ്ത്രം ഹദീസ്, ഹദീസ് വ്യാഖ്യാനം, അഖീദയുടെ അടിസ്ഥാനം എന്നിവയിൽ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇമാം നവവിയുടെ മിൻഹാജുത്വാലിബീൻ എന്ന കൃതിയുടെ വ്യാഖ്യാനമായിക്കൊണ്ട് തുഹ്ഫതുൽ മുഹ്താജ് ബി ശറഹിൽ മിൻഹാജ് എന്ന കൃതി രചിച്ചു.

അക്രമികളായ പോർച്ചുഗീസുകാർക്കെതിരെ മുസ്ലിംകളെ യുദ്ധത്തിന് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച് കൊണ്ട് രചിച്ച സുപ്രസിദ്ധമായ തുഹ്ഫതുൽ മുജാഹിദീൻ (പോരാളികൾക്കുള്ള പാരിതോഷികം) എന്ന കേരളത്തിലെ തന്നെ ആദ്യത്തെ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥം രചിച്ച സയ്നുദ്ദീൻ അൽ മഖ്ദൂം രണ്ടാമന്റെ അധ്യാപകനായിരുന്നു ഇബ്നു ഹജർ അൽ ഹയ്ഥമി. ആയതിനാൽ തന്നെ പറങ്കികൾക്കെതിരെയുള്ള മലബാറിലെ പോരാട്ടങ്ങളെ കുറിച്ച് വിവരങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നു. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് ഫത്വകൾ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചറിയുവാനും, യുദ്ധ നൈപുണ്യം ആർജ്ജിക്കുവാനും വേണ്ടി അത്തരം യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ശത്രുക്കളിൽ ഒരു കക്ഷിയുടെ ശക്തിക്ഷയം അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്തുന്നതിന് സഹായകമാകുമെന്നതിനാൽ അതനുവദനീയമാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ശത്രുവിന്റെ പതനം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവസാന ആക്രമണം ലക്ഷ്യം

വെച്ച് യുദ്ധാന്ത്യം വരെ യുദ്ധഭൂമിയിൽ
തുടരാവുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.
രഹസ്യാത്മകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അവരുടെ എണ്ണം
കുറവാണെങ്കിലും അത് സുരക്ഷിത നീക്കമായിരിക്കണം.
എന്നാൽ തന്റെ സാന്നിധ്യം ശത്രുവിന് നഷ്ടങ്ങൾ വരുത്താതെ
സ്വന്തം ജീവനഷ്ടത്തിന് ഇടയാക്കിയേക്കുമെങ്കിൽ അത്തരം
യുദ്ധത്തിലെ പങ്കാളിത്തം ആശാസ്യമല്ല, എന്നല്ല തെറ്റുമാണ്.
അതിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയുകയാണ് വേണ്ടത്.

എന്നാൽ മുസ്ലീംകൾക്ക് സഹായകരമായി തീരുമ്പോഴോ,
രണ്ടിലൊന്നു സംഘത്തിന്റെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുമ്പോഴോ,
മുശിരിക്കുകളുടെ സംഘത്താൽ യുദ്ധത്തിനിടയിൽ
കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ അയാൾ ശഹീദാണ്. അയാളെ
കുളിപ്പിക്കുകയോ, അയാൾക്ക് വേണ്ടി നിസ്കരിക്കുകയോ
വേണ്ടതില്ല. കാരണം, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്താൻ
വേണ്ടിയാണ് അയാൾ യുദ്ധം ചെയ്തത്. യുദ്ധത്തിനായി
ഇറങ്ങിയ ആൾ സ്വന്തം നിലക്ക് ഇറങ്ങിയതാണോ, അതോ
രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യർത്ഥന മാനിച്ച് നിർബന്ധപൂർവ്വമല്ലാതെ
പുറപ്പെട്ടതാണോ എന്ന വ്യത്യാസമൊന്നും
പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്നും ഇബ്നു ഹജർ ഹയ്ഥമി
പറയുന്നു.

മലബാറിലെ മുസ്ലീംകളുടെ യുദ്ധാവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്
പിന്നെയും അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. കാഫിറുകൾ
തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ കാഴ്ചക്കാരായി
നിൽക്കുന്നതിന്റെ അനുവദനീയതയെ കുറിച്ചും
അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. കാരണം, അത്തരം

സമീപനം ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ വലിപ്പവർധനവിന് ഇടയാക്കിയേക്കുമെങ്കിലും അതിന്നിടയിൽ അമ്പുകളേറ്റ് കൊല്ലപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതകൾ ഏറെയാണ്. മലബാറിലെ മശാഇവിൽ പലരും യുദ്ധങ്ങളിലെ അത്തരം പങ്കാളിത്തങ്ങളിൽ നിന്ന് വിശ്വാസികളെ തടയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടിലൊരു വിഭാഗത്തിൽനിന്ന് മറുഭാഗത്തിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി കൊല്ലപ്പെടുന്ന അവസ്ഥകളുണ്ടാകാറുണ്ട്. മുശ്റികുകളെ കൊല്ലുകയോ, മുശ്റികുകളാൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന അയാളെ ശഹീദായി വിധിക്കാനാകുമോ തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടായി (അൽ ഫതാവ അൽ ഫിഖ്ഹിയ്യ അൽ കുബ്റ 4 / 222).

അതിന് മറുപടിയായി അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ദാറുൽ ഹർബിലെ മുശ്റികുകളിൽ പെട്ട രണ്ടു കക്ഷികളുടെ പരസ്പര യുദ്ധങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാൽ തടയപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്നാണ്. കാരണം, ഇരുകൂട്ടരുടെയും രക്തത്തിന് യാതൊരു വിലയുമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അവരിലെ പരസ്പര കൊലകൾ ശരിയും യുക്തവുമാണ്. അത്തരം യുദ്ധങ്ങളിൽ അവരുടെ പരസ്പര കൊലകൾക്ക് കാഴ്ചക്കാരായി നിൽക്കുന്നതിൽ അപാകതയുമില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് വഴി മുസ്ലിംകളുടെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് വന്നാൽ അത് വിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടാവാം ആ യുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിലെ അത്തരം സാന്നിധ്യങ്ങളെ മലബാറിലെ ഉലമ വിരോധിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസികൾ ഇരുകൂട്ടരോടും യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടത്. എന്നാൽ ഇരുകക്ഷികളിൽ ഒരു കക്ഷിയുടെ കൂടെ നിന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്, അത് മറു കക്ഷിയുടെ മേലുള്ള വിജയത്തേക്കാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്താനും അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് നാശം വിതക്കാനും വേണ്ടിയുള്ളതായിരിക്കണം. ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചവന് മുജാഹിദിന്റെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന് തെളിവായി അദ്ദേഹം ബുഖാരിയിലെ ഹദീസും ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്താൻ വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്തവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിലാണെന്നാണ് ഹദീസ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ രണ്ടിലൊരു കക്ഷിയോട് യുദ്ധം ചെയ്തവൻ കൊല്ലപ്പെടുകയോ, ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം അറുക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്താൽ ഇഹപര ലോകങ്ങളിൽ ശഹീദായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അയാളെ കുളിപ്പിക്കുകയോ, അയാൾക്ക് വേണ്ടി നമസ്കരിക്കുകയോ വേണ്ടതില്ല. ശത്രുവിന് നാശം വിതക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന പൂർണ്ണ ബോധ്യമുണ്ടാവണമെന്നതാണ് അത്തരം യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാനുള്ള ഉപാധി.

എന്നാൽ ശത്രുവിന് യാതൊരു നാശനഷ്ടവും വരുത്താൻ സാധിക്കാതെ വരികയെന്നാൽ അത്തരം പങ്കാളിത്തം അനുവദനീയമല്ല. കാരണം, യാതൊരു ഉപകാരവും ഇല്ലാതെ അയാൾ സ്വയം കൊല്ലപ്പെടുകയാണുണ്ടായത് അതാണെങ്കിൽ സ്വന്തത്തെ തന്നെ നശിപ്പിക്കുന്ന പാപകർമ്മമാണെന്നും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഇബ്നു ഹജർ അൽ ഹയ്ഥമിയുടെ ഉപരിസൂചിത രണ്ട് പ്രസ്താവനകളും ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം ശയ്ഖ് സുലയ്മാൻ ബിൻ നാസിർ അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ഉൽവാൻ എഴുതുന്നു, "ഇവിഷയത്തിൽ അഇമ്മയുടെയും ഫുഖ്വയുടെയും വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിലക്കുകളോട് കൂടി അതനുവദിച്ചവരുണ്ട്. അല്ലാതെ തന്നെ അനുവദനീയമാണെന്ന് പറഞ്ഞവരുമുണ്ട്. മറ്റ് ചിലർ പൂർണ്ണമായും വിരോധിച്ചു. എന്നാൽ ആവശ്യം പരിഗണിച്ച് അതനുവദനീയമാണെന്നതാണ് ശരിയായ അഭിപ്രായം. തടവുകാരുടെ മോചനം, മുസ്ലിംകളുടെ പൊതുനന്മ (മസ്ലഹ) പോലുള്ളവ.

ശരീഅത് വന്നത് തന്നെ ഗുണകരമായത് കൊണ്ടുവരാനും, അതിനെ അധികരിപ്പിക്കാനുമാണ്. അതേപോലെ വിലക്കപ്പെട്ടത് തടയാനും, അതിൽ നിന്ന് കാക്കാനുമാണ്. രണ്ട് നന്മകളിൽ ഉപകാരപ്രദമായത് സ്വീകരിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്. സവിശേഷ (خاص) മായ ഗുണത്തേക്കാളേറെ പൊതുനന്മക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നതും, വലിയ തിന്മക്ക് പകരം ചെറിയ ഉപദ്രവത്തെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്.

അസ്ലിയായ കാഫിറിന്റെ കീഴിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തടവുകാരുടെ മോചനം തുടങ്ങിയ പൊതുനന്മ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഈ അടിസ്ഥാനം മുൻനിർത്തി ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു ദേശീയവാദിയോ,

മതേതരവാദിയോ ഉയർത്തുന്ന കൊടികളിൽ നിന്ന് ഇസ്‌ലാമിന്റെ സംരക്ഷണാർത്ഥവും, മുസ്‌ലിം തടവുകാരുടെ സുരക്ഷ ഉദ്ദേശിച്ചും, കുരിശു പടയെ ദുർബലപ്പെടുത്താനും, ഫിത്ന തടയുവാനും യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് നാം പിന്മാറാൻ പാടില്ല. തടവുകാരുടെ മോചനത്തിനായി കാഫിറിന്റെ കൂടെ നിന്ന് കാഫിറിനോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലും ഗുണവും നന്മയും ഇതിലുണ്ട്".

ശയ്ഖ് അലി അൽ ഖുദയ്ർ പറയുന്നു, ഒരു രാജ്യം മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രത്തെ ആക്രമിക്കുകയും, ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണാധികാരി കാഫിറാണെന്നിരിക്കെ, ആക്രമിച്ച രാജ്യത്തിനെതിരെ അയാൾ ജിഹാദ് പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ അയാൾക്കൊപ്പം നിന്ന് അക്രമിക്കേതിനെ ജിഹാദ് ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്ന ഒന്നുമില്ല. 'ഒരു അധർമിയെ കൊണ്ടും അല്ലാഹു ദീനിനെ സഹായിക്കുമെന്ന് നബി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ"

അബൂ ഹനീഫയുടെ ശിഷ്യനായ ഇമാം മുഹമ്മദ് ബിൻ ഹസൻ അശ്ശയ്ബാനി തന്റെ 'അസ്സിയറുൽ കബീർ 4 / 1422' ൽ 'ശിർകിന്റെ ആളുകളിൽ നിന്ന് സഹായം തേടുന്നതും, മുശ്‌രികൾ മുസ്‌ലിംകളോട് സഹായം തേടുന്നതും' എന്ന പേരിൽ ഒരു ശീർഷകം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു, "നജ്‌ജാശിയുടെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ആക്രമിച്ചവർക്കെതിരെ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം നിന്ന് സുബയ്ർ ധീരമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന് നജ്‌ജാശിയുടെ അടുത്ത് മഹാമാന്യത ലഭിച്ചു. മുശ്‌രികൾക്കൊപ്പം നിന്ന് മുശ്‌രികൾക്കെതിരെ യുദ്ധം

ചെയ്യാൻ അനുവാദം നൽകുന്നവർ ഈ ഹദീസ് തെളിവാക്കുന്നു".

എന്നാൽ നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിന് രണ്ട് വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ട്:

o) ആ സമയത്ത് നജ്ജാശി മുസ്ലിമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം നിന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് സുബയ്റിന് അനുവദനീയമായിരുന്നു.

o) നാം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് ഈ രണ്ടാമത്തെ വ്യാഖ്യാനമാണ്. മുസ്ലിംകൾക്ക് അഭയം കിട്ടുന്ന മറ്റൊരു പ്രദേശവും ആ സമയത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉമ്മു സലമയിൽ നിന്നുള്ള നിവേദനം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അവർ പറയുന്നു, "ഹബ്ശയിൽ എത്തിയ ഞങ്ങൾ സുരക്ഷിതത്വം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും നല്ല പ്രദേശത്തായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. മികച്ച അയൽക്കാരുടെ സംരക്ഷണവുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് മേൽ ഒരു എതിരാളി വരുന്നത് വരെ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലുമായിരുന്നു. ആരെങ്കിലും നജ്ജാശിയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയാൽ തുടർന്ന് വരുന്ന ഭരണാധികാരി ഞങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ച് തന്നത് പോലെ അംഗീകരിച്ച് തന്നില്ലെങ്കിലോ എന്നോർത്ത് ഭയന്ന് ഞങ്ങൾ ദുഃഖിച്ചതിനേക്കാൾ കഠിനമായി ദുഃഖിച്ചതായി ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല".

മുസ്ലിംകൾക്ക് നജ്ജാശി അല്ലാതെമറ്റൊരു അഭയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് നിവേദനത്തിൽ കാണാനാകും. അവർ തങ്ങളുടെ പ്രാർഥനകളാലും, സുബയ്ർ തന്റെ

സാന്നിധ്യത്താലും തങ്ങൾ അഭയം തേടിയ പ്രദേശത്തെ പ്രതിരോധിച്ചു. അല്ലാത്തപക്ഷം ശത്രുക്കളുടെ വിജയം അവർക്ക് ദോഷകരമായി മാറുമായിരുന്നു.

ഇമാം മുഹമ്മദ് ബിൻ ഹസൻ അശ്ശയ്ബാനി പിന്നീട് പറയുന്നതാണ് (2972) നമ്മുടെ ചർച്ചാ വിഷയം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "ദാറുൽ ഹർബിലെ കാഫിർ, തങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിനുള്ള മുസ്ലിം തടവുകാരനോട് 'ഞങ്ങളോടൊപ്പം ചേർന്ന് ഞങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായ മുശ്രികുകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുക'യെന്ന് കൽപ്പിച്ചാൽ സ്വജീവൻ അപകടപ്പെടുത്തി നടത്തുന്ന യുദ്ധം ശിർകിന്റെ മേധാവിത്വത്തിന് വഴിതെളിക്കുമെന്ന് ഭയന്നാൽ ഒരുകാരണവശാലും അവരോടൊപ്പം ചേർന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യരുത്. ദീനിനെ ശക്തിപ്പെടുത്താനും സ്വപ്രതിരോധത്തിനും വേണ്ടിയല്ലാതെ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അനുവാദം ഉണ്ടായിരിക്കില്ല"

അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറയുന്നു, "എന്നാൽ തങ്ങളുടെ സുരക്ഷയെക്കുറിച്ച് ഭയപ്പാടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കാരണം, സ്വയം കൊല്ലപ്പെടുക എന്ന തിന്മ ഇല്ലാതാക്കാൻ അതാണ് ഉചിതം. തടവുകാരനായിരിക്കെ ജീവൻ സുരക്ഷിതത്വം ഉണ്ടെങ്കിലും അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുന്ന മറ്റൊരു കൂട്ടരുടെ കീഴിൽ ജീവസുരക്ഷ ഉറപ്പുണ്ടാകണമെന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതതിൽ അപാകതയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞത്"

പിന്നീട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു (2973), "തങ്ങളോടൊപ്പം നിന്ന് മുശ്‌രികൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുക, അല്ലാത്തപക്ഷം വധിക്കുമെന്ന് പറയുകയാണെങ്കിൽ സ്വപ്രതിരോധത്തിനായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു പാപവുമില്ല. കാരണം, സ്വയംരക്ഷയെന്ന തിന്മയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ശ്രമമാണത്. മുശ്‌രികൾക്കെതിരെയുള്ള യുദ്ധം അവർക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിൽ ഒരു അനുവദനീയ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു ദോഷവുമില്ല. അനിവാര്യ വേളയിൽ ശവം ഭക്ഷിക്കുന്നതും, ലഹരി പാനം ചെയ്യുന്നതും പോലെയാണത്"

പിന്നീട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "ഇനി, ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം നിന്ന് മുസ്‌ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുക, അല്ലാത്തപക്ഷം ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുമെന്നവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ പോലും മുസ്‌ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. കാരണം, മുസ്‌ലിംകൾക്ക് മുസ്‌ലിംകളെ വധിക്കുക വിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണ്. 'ഈ മുസ്‌ലിമിനെ കൊല്ലുക, അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെയും കൊല്ലും'മെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയാലും മുസ്‌ലിമിനെ വധിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കില്ല"

അദ്ദേഹം തുടർന്ന് പറയുന്നത് (2977) നാം കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കണം. "തങ്ങളോടൊപ്പം നിന്ന് മറ്റ് കാഫിറുകളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ യുദ്ധാനന്തരം മോചിപ്പിക്കാമെന്ന് അവർ തടവുകാർക്ക് വാഗ്ദാനം നൽകുകയാണെങ്കിൽ അവർക്കൊപ്പം നിന്ന് യുദ്ധം

ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കാരണം, അതുവഴി അവർ മോചിപ്പിക്കപ്പെടും. എന്നാൽ ആ മുശ്‌രികുകളിൽ നിന്ന് സുരക്ഷാ ഭീഷണിയുള്ളിടത്തോളം അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ല"

അദ്ദേഹം പറയുന്നു (2980), "തങ്ങൾ കൊല്ലപ്പെടുമെന്ന ഭീതിയുള്ളപ്പോൾ 'ഞങ്ങൾ അതിൽ നിന്ന് നിന്നെ മോചിപ്പിക്കാ'മെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അവർക്കൊപ്പം നിന്ന് മുശ്‌രികളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല"

ഇവിടെ നാം പറയുന്നത്, അന്നവർക്ക് അനുവദനീയമായത്, ഇന്ന് നമുക്കും അനുവദനീയമാണെന്നതാണ്. ഈ വിഷയം ശയ്ഖ് യൂസുഫ് സ്വാലിഹ് അൽ അയ്‌യീരി ത്വാലിബാനെ തക്ഫീർ ചെയ്തവർക്ക് നൽകിയ മറുപടിയിൽ വിശദമായി തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'അൽ മീസാൻ ലി ഹർകതി ത്വാലിബാൻ' 209 - 211 നോക്കുക.

ഈ വിഷയത്തെ കുറിച്ച് സമകാലികരായ പണ്ഡിതന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കൂടി നോക്കിക്കൊണ്ട് നമുക്ക് ഈ ചർച്ച അവസാനിപ്പിക്കാം

കാഫിറുകളുടെ പതാകക്ക് കീഴിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാമിന് ഗുണകരമായ രീതിയിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്നതിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങൾ സവിസ്തരം വ്യക്തമാക്കിയ ശേഷം ശയ്ഖ് സുലയ്മാൻ ബിൻ നാസിർ അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ഉൽവാൻ പറയുന്നു, "ഞാൻ കുറച്ച് കൂടി

കടന്ന് പറയുന്നു, ഇസ്‌ലാമിനും മുസ്‌ലിംകൾക്കും ഗുണകരമാണെങ്കിൽ ഒരു കാഫിർ ഭരണകൂടത്തിനോ ജനതക്കോ എതിരെ മറ്റൊരു കാഫിർ ഭരണകൂടത്തെയോ ജനതിയെയോ സഹായിക്കുന്നതിൽ ഒരു പന്തികേടുമില്ല"

ശയ്ഖ് അലി അൽ ഖുദയ്ർ പറയുന്നു, ഒരു രാജ്യം മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രത്തെ ആക്രമിക്കുകയും, ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണാധികാരി കാഫിറാണെന്നിരിക്കെ, ആക്രമിച്ച രാജ്യത്തിനെയെതിരെ അയാൾ ജിഹാദ് പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ അയാൾക്കൊപ്പം നിന്ന് അക്രമിക്കേതിനെ ജിഹാദ് ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്ന ഒന്നുമില്ല. 'ഒരു അധർമിയെ കൊണ്ടും അല്ലാഹു ദീനിനെ സഹായിക്കുമെന്ന് നബി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ'. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമിക സംഘങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ കാഫിർ നേതാവിനോടൊപ്പം ചേർന്ന് ജിഹാദ് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയെ കാഫിറാക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല എന്ന് അദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

മുശ്‌രികളായ ഭരണാധികാരിയുടെ കീഴിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മറ്റൊരു മുശ്‌രികിനെതിരെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ താത്പര്യത്തിനും ഗുണത്തിനും വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് സ്‌മരിച്ചുകൊണ്ട് സലഫുകളെ ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം അബൂ മുഹമ്മദ് ആസ്സിം അൽ മഖ്‌ദിസീ എഴുതുന്നു, "മുശ്‌രികിന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഗുണത്തിന് വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന് ഉലമ അഭിപ്രായ ഭിന്നത പുലർത്തിയ ഇജ്തിഹാദുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദ്വിതീയ പ്രശ്നം

മാത്രമാണെന്ന് ഇത് തെളിവാകുന്നു. ഇവിഷയത്തിൽ ഭിന്നിച്ചവരെ വഴിപിഴച്ചവരെന്നോ കാഹിരെന്നോ പറയാൻ പാടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ശക്തമായിരിക്കുമെങ്കിലും അതൊന്നും തന്നെ മറുവിഭാഗത്തെ തകർപ്പീർ ചെയ്യുന്നത് സാധ്യവാക്കുന്നില്ല".

പ്രതിരോധ ജിഹാദിൽ ഫാജിറായ ആളുകളുടെ നേതൃത്വത്തിന്റെ കീഴിലും യുദ്ധം ചെയ്യാമെന്ന് അഹ്ലുസ്സുന്ന പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുവഴി മുസ്ലിമിന്റെ രക്തവും ധനവും സംരക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നതാണ് ഉപാധി. എക്കാലത്തെയും ഉലമയും മുജാഹിദീനും മുസ്ലിംകളുടെ രക്തവും ധനവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി അതിനോട് ചേർന്ന് നിന്നിട്ടുണ്ട്. ഭയമായിരുന്നില്ല അതിന്റെ നിദാനം. ഭീരുത്വവും വഞ്ചനയുമായിരുന്നില്ല അവരെ അതിന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. നഷ്ടങ്ങൾക്ക് മേലുള്ള കണക്കെടുപ്പുകളിൽ നിന്നാണ് ഈ നിലപാടുണ്ടായത്. കാരണം, മുസ്ലിമിന്റെ രക്തം വിലപ്പെട്ടതാണ്. അപ്പോൾ അത് സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അല്ലാഹു അനുവദിച്ച മാർഗങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അവർ ലജ്ജിച്ചില്ല.

★★★★★★★